

apocrief / de analphabetische naam

Lucebert

bron

Lucebert, 'apocrief / de analphabetische naam'. In: Lucebert, *verzamelde gedichten* (redactie en samenstelling Victor Schiferli). De Bezige Bij, Amsterdam 2002, p. 13-79

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/luce001apoc01_01/colofon.php

Let op: werken die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn.

apocrief / de analphabetische naam

1952

voor f.d.
en hans andreas

apocrief

et homo factus est

sonnet

ik
mij
ik
mij

mij
ik
mij
ik

ik
ik
mijn

mijn
mijn
ik

school der poëzie

ik ben geen lieflijke dichter
ik ben de schielijke oplichter
der liefde, zie onder haar de haat
en daarop een kaaklende daad.

lyriek is de moeder der politiek,
ik ben niets dan omroeper van oproer
en mijn mystiek is het bedorven voer
van leugen waarmee de deugd zich uitzielt.

ik bericht, dat de dichters van fluweel
schuw en humanisties dood gaan.
voortaan zal de hete ijzeren keel
der ontroerde beulen muzikaal opengaan.

nog ik, die in deze bundel woon
als een rat in de val, snak naar het riool
van revolutie en roep: rijmratten, hoon,
hoon nog deze veel te schone poëzieschool.

[waar ben ik]

waar ben ik
 waar ga ik
 wie verneemt mij
 wie neemt mij mee
 wie overheert mij
 wie heeft mijn oren
 zij zijn verstolen
 zij zijn gestolen
 zij zijn verborgen
 borsten
 bijtels weten daarvan

hoeveel begeerte belegt mijn mond
 eten
 ik spreek melkglazen bevruchting in de lucht
 een ieder zij voorzichtig
 een ieder bukt zich
 er is geweldig
 er is de toen
 er is de thans
 nu is er een hol
 dan is er een kom
 waar ga ik
 waar ben ik
 men mij
 letter mij
 is mij is mij
 mij
 frijs
 mij
 is mij

[anders anders bekend maar herkend toen]

anders anders bekend maar herkend toen,
zij mij lucebert noemde diotima mij.
mijn masker die, die geslagen met bliksemend licht,
nu reclame - betaald als gezichten der teutschen -
mij met smaad tot in wijsheid nog volgt;
dat het lot past een lach,
waaninnig en weggedragen mijn hoofd
als een grimmige vrucht en vol van diotima was.

nu zwerf ik door naar het zuiden en vaak
verlicht in de druiven nar ik de roede,
de slagen der maan.
ik zing als een vogel, de oude, aan die alles bewezen:
de dichter verdrijft men met spot van de akkers der aarde.

zingende steeds, maar zinloos, wijl geen nest meer
en geen blijvend genoeg van node, want naakt,
want arm zijn is rijk in deze, de puilende tijd,
waar het markten gemis ons nog heftig betwist.

[door die groene of moede]

door die groene of moede
musici al vroeg heen en
weer gegaan hoog veel
maar ook vaak laag
lig ik naast mij het krijgshaftig
najaarsweer nu neerslachtig
en wens niet meer dan
mij volstrekt eenzelvig
te bedelven onder mijzelf

ballade van de goede gang

een oud lied

weer vallen de zon en de seine
de nijl en de elbe voorbij
duisternis. de duisternis
vermaakt en vermorzelt mij

vermaak en vermorzel mij
zoals mij mijn namen
mijn maskers en graven zijn
ik ben goed voor de grond

ben ik goed voor de grond
ben ik goed voor de wijn
ben ik goed voor de wind
ah
laat mij donker en dronken zijn

donker en dronken zijn
soldatenjargon op de maat
van de dansende bah-bah-baal
jorgen jorgen ik ben een orgel

ik ben een keizerpijpje
en geef niet 7 maar sla 8
sla 8erover in de slaap
nu en in het uur van mijn dood

nu en in het uur van mijn dood
kun je me achterover lezen
een vlooiënkeesje in de schoot
der gemeente-riolering

de gemeente-riolering!
god geef mij wat water
ik ga de vuile rivier
het levende leven zijn

zijnde het levende leven
leest jezus de urinoir
daar staat wat wens en waar
is menselijk beschreven

en menselijk beschreven
 en wenselijk is god
 hij rijst uit de urine
 welriekend embryo

welriekend urinedier
 vermeng me met de vissen
 vermeng me met de mensen
 vermeng me met de maden

vermeng me met de maden
 met de staten-generaal
 mijn mond maakt ook de taal
 van stamelen tot magistraal

magistraal vaart als een haai
 mijn spraakorgaan over de oceaan
 en aarde zijn kaken kraken
 vermaken en vermalen mij

wij vermaken en vermalen mij
 hoeveel calorieën waarde
 ben ik gebaard en geboren
 mij goed te horen braden

om u goed te horen braden
 bak mij te middernacht
 ik blaas dan taptoe toe
 als een zalige heilsoldaat

als een zalige heilsoldaat
 beer ik weer onder de grond
 van u mijn uitgezongen mond
 maar knijp mijzelf weer vrij
 en ben de spijsvertering rond

zijn wij de spijsvertering rond
 wij zijn der spijsvertering grond
 creëren met een gulden mond
 een artistieke morgenstond

maar niet als de stadsreiniging ons vond

het vlees is woord geworden

nu komen ook de kooien van de poëzie
weer open voor het gedierte van miró
een vlo een lekkerkerker en een julikever
raken met hun tentakels in de taal

oh droomkadaster gevoelig vatikaan
nu dwalen de devoten veel in uw terrarium
en kikkerstar ademend op avondmis
een aeralang - duister als bankgebouwen
onder de onweerlucht - ruisend van inflatiegerucht

maar snachts ontwaken de kanonnen hunner tongen
en kwakend gaan de granaten van hun kreten
over het ijskoude woud
kinderen op hun ogen koud
en schamel hurken om de stulpen van hun lippen
daar knettert het geraamte van de kerststal al
er is een heiland in met door zijn lijf
vijf kogeltrechters voor een nagelval

de tranen van de dood
de maden van kristal

vaalt

hij zei mij veeg vrij
dit excrementenplein
en ik in de zonneschijn
nam vork en spade op

een meisje van de flikfabriek
in flarden nam ik op mijn riek
en wierp haar klappend in een kar
van het gemeente-energiebedrijf

een blauw en strakgespannen lijf
met blazen grauw op rug en buik
was te gewichtig in gebruik
en scheurde langs de tanden af

er waren er met geen gelaat
wat draden waar eens waren neus en oog
soms daarin draaiend als een rups
geel van het maal een smalle lach

een vlagje van papier stak int gebit
van een bij wenken steen geworden kind
ik ritste met nationale vingers
de natie uit de lippen van dit kind

want heel de natie is verblindend kwaad
dat van de kwaadsten maakt een bindend prooi
nu zijn wij allen aangeraakt
en met het allerkwaadste kwaad getooid

[met ijsvulkanen oh noorwegen in de lucht]

met ijsvulkanen oh noorwegen in de lucht
 en ook uit de zon hol ook uitermate
 gelukkig gaat met perspectief de dromende...
 zo, lampen menigmaal, nubies verschijnt
 landelijk tuurt de heer en veegt
 met slanke sponzen weg de maan...
 zwart, een niet te kennen kleur
 trekt zijn partij halsstarrig door de stad
 en keizer is de man
 hij valt
 vechtende

hoe met vakantie de maagd
 strekt de feminist zich
 wettelijk uit
 hij drinkt in silhouet citroen
 over de ... uitgeperst

maar die steden dansende aziaties waar
 mongools het geloof
 en daar waar eveneens krakende
 ernstig het ijs is der wetenschap
 komisch ook, maakt zolen de wet
 want monds gelijk de zonde
 wandelt hij wenkende, gelijk de weg
 gelijk de wegen zijn
 dat is:
 vergiftigend

exodus

fragment

er naderen de vlamme de bergen
 en o wat een zee zijn de bergen
 ik ben begonnen geduldig
 te zijn tussen haastige vlammen
 want het licht dat gezien is ontstoken
 tussen uw steile borsten
 een kudde streng kijkende pijlen
 wijst met de traagheid van pijn
 nu alles is weggegaan
 mij de weg aan
 een stad gedood door een stoomboot
 laagvarend als sluipende ziekten
 verlaten heb ik met goudgeschilderde lippen
 en dit gedaan heeft ook ulrich
 schoon achter krakende maskers
 want gade geslagen

de blonde orgels der wolken op de horizon
 dof ontploffen en een volk
 van padden is in de ruimte
 zwaar en vergiftigend en ook
 en ook naast mij kronkelen
 de slimme de bedachte lichamen
 van de rechtvaardige geesten
 maar de ongezegelden
 alleen waar is
 dat wat in glinsterende gebouwen de dichters
 zingende makend hebben aangeraakt
 hare en zijne allerheiligste majesteit
 zij van cyprus en die vermeld werd op patmos
 zijn in koele zwarte takketorens een gloeiende appel

nog gaan de argonauten gaande
 (want waar zijn zij nog) aan hun blauwe
 donkerende ruggen schommelt het onschuldige water
 en verdwijnend zijn zij als van middernachtelijke
 torens gestrooide snippers
 duizelende polydaukes witte hylas
 hoe zijn zij gezien?
 een hangende zee boven de bloedende ossen

ofwel de plots zwevende zilverorige honden
 die wij daaglijks been en vlees gaven
 op ons gebeente en vlees
 dat was het laatste
 wetende
 onder gevaren vergaat het niet blijvende

maar wie jaagt en waarom gaan
 aan de boom boven de baaierd
 knapen-meisjesachtige bladeren verward opwaarts
 als kneedde een hand haastig
 de op donkre gronden drijvende oogappel of ook
 als huilden de prachtige lippen
 van het paardmens in de grassen
 die van her volk dat
 afgenomen de kracht van een oude god
 en heeft met zwarte handen verdeeld
 over gewas en waterwerken ent gebergte en de vol
 tallig draaiende vlammen?
 althans door veelkleurige kennis zijn zij
 gelijk aan de nog slapende dingen
 maar rijper
 voor gewelddadige dromen open
 dat het driestaartige voorhoofd
 van een steeds groeiende storm niet zal rusten
 zich zal roeren
 aan hun hoornen ertsachtige of hun stenen borsten
 waarna zij in hun cellen verzadigd
 kwellen de aziatische reiziger
 alsof deze een prijs gaf voor die nietige vernietiging:
 het hoofd verlaten onder de gordel
 want heeft hij niet vertolkt de zeer bedaarde ruimte
 in een lied waarop de buik insliep
 en droomde van de gevleugelde benen van hermes
 die uit salamanders ontlook
 dat geschiedde nog
 toen voorkeurloos was en verwarmd het weten
 door gedachten zichtbaar
 tussen van hemel en aarde al de geslachten

in een verziend dwingende hitte huisde
 ulrich die dit vlammen niet uitvond
 gelijk alle zwijgende sprekers
 hij wist van dit dooreen der waar- en gewaarwordingen

in de elmerstrasse daar gloeide hij
 kortademend tussen gordijnen
 starend naar haar herfsthand
 die een lentelichaam opstak
 als waren haar jurk haar rok een oven
 waarin aardewerken brandden
 maar haar hals werd een blauwgewelfde vlinder
 en haar heup een glazen koetspoort
 daardoorheen rinkelend reden de moren
 met de nog vochtige hauri-brieven van de frisse ochtend
 die daarachter over rivieren aanschoof
 met negen donkre trappen in de borst
 omdat dit ook gaat opwaarts
 met de elbe opwaarts
 voorbij griebo griebo voor de bergen
 en in de verlaten bedding zijwaarts
 als rood verdorde snoeken
 oud sachsische schepen arund
 een sterke visser van drenkelingen
 arund van ada ada de slanke
 die de nacht jammerend op de rug wierp
 in een slagschaduw dromend naar de oevers voer
 over blauwgroen vallende slangen
 met grote sneeuw in de keel
 naar ulrich die met kermende wolken worstelde
 tussen van de gewonde fonteinen
 gespartel radeloos
 omdat zij onder heerschappij verboden geheimschrift hadden ontcijferd
 zijn volk
 met snachts zonaangebonden kattenogen
 het tweemaal driftige ei verbrijzelden
 want dit bedrijf en bedrog zij branden niet
 het laat geen licht zien gelijk de inspanning
 van het vluchtige lichaam van de wereld

dat een oordeel is een omarming:
 zo draait de grote allesmekende storm zijn kronkelende vaas
 boven een omzichtig voortstrompelend huis
 waarom is uw mond
 uw mond die macht maakte als een onzichtbare hand
 schitterend als officieren zich wassend in de omvergeworpen dorpen
 bij barbizone

daar was moed en onwetendheid
 hier nu ingetogen zuchtende schommel
 tussen japans vluchtige bloemen
 en moest hij zo geluidloos gaan ulrich
 ulrich vol verliefde vruchten
 naar waar huivert en blaast de naakte koude

murphew. gevangen was murphew
 ondankbaar en gevangen was murphew
 terwijl de wijze man gelijk numa pompilius
 die slechts met de nymphen regeerde
 zijn mond opat en met vreugde uitdeed de ogen
 de in jakkerge hulde schilddieren
 vanuit een gebiedend paspoort toegefluisterd
 daar waar gezichten groeien boog murphew de zweep van zijn achterhoofd
 gelijk ezau
 maar die kwam met manvolk vanuit de aarde
 als een bron van doornen op de voorgrond
 doch alleen luid grommen kon murphew
 rechtopstaand was hij de waterval
 die weergalmt voor de zieke
 de zeer weggeteerde nadir
 o zingen
 zingen op russische waters
 en over as rijden met wonden
 en mensen grijpen in de afgrond
 die spreken kunnen van de afgrond
 ook uitermate lenig treurende vingers vouwen
 rond een van het nest vrolijke vrouwenarm
 en straten en bruggen bouwen
 over vruchtbaarheid en vernietiging

kijk dit gebeurde murphew
achter zijn koestkalme deuren

eveneens hij is verdwenen
maar met een zak vol kinderzakdoeken
en stuiters en kersen en takjes zeemos
in samos is hij gezien
wassend kijkend naar het oosten
nog vroeg
overal plantte hij de wijnstok
dronk met zijn zonen zingend
als was de verminkte maan hun moeder
was de volwassen zon hun voedster
maar op bliksems dreven veel autoos
met krankzinnige lampen door de bergen
en de motoren ontbladerden
het groene jubelen van het voorjaar
daarom ging christus
een grot bewonen met de bokken en dan
geheimzinnig
ontstonden de vrouwen

christuswit

ik dacht dat christus wit was
 zij hebben mij mannen meegenomen kind en maskers
 ik zie en doe niet anders meer dan als een huid zijn van mijn passen
 nu ben ik je kleine ankeren de stoomboot mond
 maar straks zal ik ver hangen van je als een egelspin vervreemd

ik dacht dat hij ons wit zou zitten
 maar hij was maar veld en onze leliën geknipt
 ik wipte menigmaal met om zijn ademen je hoofdje tule
 maar brak ik dan niet weg jouw schotsen y chromstalen kil

daar wij dus geard de beren schuimwarmte der gekarde zon
 en niettemin retorten zochten om verdriet te verdrijven
 door de matglazen spiralen onzer slapende lijven
 moest dan bij het herhaalde oversteken onzer getaste sterren
 het gewicht onzer boodschappen zwart gedrukt gaan
 en alles vals verstaan zijn

je maakte je ogen open met mijn valse sleutels
 dat was bedacht de achterdocht dat was bedacht
 kind
 groeven wij niet met te dwaze hoofden luiken uitkijk naar elkaar
 onze haren stonden alleen - hier en daar onze ogen
 en waren wij niet verdoemd reeds voor het toegaan der smakende vazen

nochtans ik dacht dat christus jij mij wit was
 ik dacht jij stond portaal nee moskeeën teder
 de woestijn nergens zo gezuiverd dan jij
 ik spelde ik dacht ik spelde de cactussen achterdocht
 en naaide voor jou in mijn toegeplakte kamer langzaam liefde
 het werd een moeizaam tafelkleed voor ene beker

nu drink ik reeds vergeefs de zeven jaren
 zo verloren als het nog maar zijn kan in het stof onder mijn kasten dwang

ik wilde dat dit drinken
 ik wilde lieveling dit drinken
 ik wilde christus lieveling dit drinken
 dat het wit was lieve wit was
 ik dacht dat christus altijd maar gewoon mij wit was

romeinse elehymnen

I

watermarmer braak mij mijn ruïne heil
 de aeroplane stalagmiete zuilen mijner ziel
 en leef zo suizend als mijn lichaam steil
 staande in de op drift geheven jagers mijner taal

de omberwoeste zoenen van de vrees
 mijn mond verkaveld door hun willekeur
 ik smoor hen in de riem van gassen smaak
 ben ik de brander zo mijn ogen zien verkoold

verbind mij via sacra weer tot een kolommen tong
 de straffe marmervinger van verrukte stem
 een tempel van het jodelen genot
 waar media besneeuwd het altaar echo-ego staat

want alles wat ik worden kan is om geluk
 een naakt en zuiver lied door de antieke slaap
 ik droomde: gijpen hebben de syllabe voet of oog
 bedroefd met knagen daarom klaag ik nog saturnus sacrificio

met mijn liefste moe haar mond een part verbitterde meloen
 mijn zoen de dorre beet onttande maan in starend vlees
 oh zelf ons - vesta - morgen als het raam voorover
 in de handen glimlacht uit het bachanale licht

laat dan mij sperwerhuilen van genot
 stervend onder de arcen
 en over mijn mond de dobber van de lach
 dansen mijn rijen kanaluren rijm
 voor het verstijvend hinkend occident

II

pantomimelied - purgavita vesta aarde -
 staat te dansen in portalen keel
 chinees gekleed zo grijs en geel
 treedt het uit als de bedaarde
 geest van haar gehavend kapiteel

oh getaande wijze marmerranken
 spelend om de eigen slurven lust
 in de nachten bloeiend onbewust
 uit de kelken maan vol blauwe dranken
 laaf mij
 gij zijt uitgerust

doe mij aarzelaar plaveien
 purgatoire via sancta
 alle tekenvrees bestrijden
 inse zuilenronde vesta

het is goed een stem te geven
 aan de lenzen van zo staar
 steeds in uw beheerst gebaar
 heldre innigheid te leven
 voor de spiegels vol barbaars gebaar

achter masker eerst het ware zijnde
 en mistralen zijn van leegte het bedrog
 oh mijn maagden van de echte overgave
 staar een spraak uit marmerlijven
 maskertaal en dithyrambespot

en ik rotonde mijner ogen dwalen
 zingt de zichtbaarheid van pantomimelied
 zaal zo donkerwoelend ziet
 de aarde mij aan - ik wil haar bestralen
 vanuit orale oogportalen
 wil haar maskeren met dans en lied

III

wit en licht ligt mijn geest op de maan
als mijn lijf op de goudschaal der zon
van de zuil van de nacht kraait de haan
als de taal van de donkre kolom mijner tong

ei en oer in de dans van het zaad
straalt de mens - hij kent de pijl hij kent de boog -
ben ik de jacht ben ik de jager van de laat
op land gebrachte ziel - zij staat gehoord zij staat gevangen in mijn oog

oh dans als de lopende borst van genot
leng mij mijn ijle pijlen - vlug van getal en van droom
tis in volt van het vuur of in stilt van het steen
dat gij rust als de vrucht als de vondeling god

rome jan-febr 1949

romance

de mist was warm neuriënd zand
 oude muzikmensen liepen
 langs nieuwe harpen langzaam
 vonden aan breekbare heuvels
 in de maan drie witte heren
 blokfluit blazen en een dikke
 engel aaide een glazen bas

de wereld is dicht en begoocheld
 tussen sterkstaande stemmen
 wandelend de mensen op kermende handen
 maar uw gezicht is een haan
 een haan gouden of duister
 en met schellen graaft hij de avond
 en uw hand uw hand een verheugde
 oogopslag blinkend in de ochtend

toen kwamen wij in de weerspannige dorpen
 als haren daar stonden de mannen de vrouwen de mannen
 en luidend hun bronzen vlammen galmend
 aan elkander galmend
 want geen hield van ons daar
 omdat wij raar waren
 maar een pleisterplaats is uw stem
 een ruggedraai als rook een damp
 vaststaande naast de vorstinnen
 en alleen met uw zingen
 kan ik zingen van de rijkdom en van de
 gezalfde hoeven die daarop sloegen
 hoe? een boom ben ik verbrand in de wolken
 of een stenen stroom in de grond
 wie zal deze dan horen
 en wie zal deze verstaan

de oude muzikmensen slapen
 naast nieuwe harpen eenzaam

een liefde

op de drempel stond armenkruis je stem
en ik proef in huis je tranen in een vaas staan

ik bleef en passant aan de andere kant van de straat
er groette mij een hand en ik las dat het te laat was

vroeger vonden wij tegen het glas een vliegmachine
maar lachten bij elke barst achter onze zachte kieuwen

nu glijden wij gescheiden door azië en europa
en je zwijgen is van porcelein en mijn hijgen een hamer

de ochtend

in galop gingen de donkere bloemen
 de nacht op zijn aangezicht door
 hij hoorde de wolken noemen
 zag opbouwen de grote vogels
 betastte de lont in de gangen
 met een hand als een driftige monnik
 en dan verdwenen de dingen
 op witte zwevende ruggen
 en terug zag hij arglistig de dieren rondom
 mompelend trippelen

er is een schaduw groter dan de bergen
 maar dwergen trekken hem
 diep in de dalen in de diepte
 lopen de smeltende mensen
 en riep in hun vechtende haren
 een 2 cm meisje
 hurken kunnen zij en blaffend
 woedende vlammen koelen

sochtends kochten zij gladde kranten
 linten wringende snavels
 tussen wreed stekende korrels alleen kraken de lippen
 in de hemelregen lopend
 in de springende wind biddende spieren
 korrelen van de dode
 maar van de dode woont de deur open
 en op grote voeten schroeit hij
 dwars door de karige enge
 en zingt hij?

hij zwijgt als een gat in zijn weinige ogen

film

in de pupil zittende willoos van doelwit
een dier te zijn van zien
een stier van cinemafotografie die
doorpriemt de prairie met een linnen lieveling van licht

zo breekt door de welriekende stilstand
de spitse keel van de kans
ik rijds langs de trap van trallah
per expresse tot een trans

er bloeit boven elektrisch fluweel
ik verdoof mij daar voor het open voorhoofd
voor het voorhoofd van de beminde
de beminde die slaapt

de beminde die achter grendels grenzen
toevouwt en opbergt en barvoets
in de gedaante van stralen wegvliegt
van de aarde de vertraagde opname
van mijn schaduw afpoetst

voorjaar

de dorre akker wordt gewassen
 de appelschimmel glimt en hinnikt
 op lopers licht en wind de weerhaan hurkt
 kindren zingen in de klassen

soms de roeper roept de noemer
 in het bosgras snorren steeds de krekels
 savonds geeft de herder tekens
 langs het venster met de bloemen

namiddernachts de spinner wok-wok
 wordt in gesloten ogen wakker
 warme vlekken adem vlakken
 uit de kaarsenpit zun tric-trac

...

sochtends schokkend vloten zon en wolken
 ontwaakte bomen en vogels zuchten en bloeden
 verwoed de woede koelt de woede
 de mensen verwelken en smelten als toevallige vlokken

[het licht is dichter dan]

het licht is dichter dan
het lichte gezicht van de mens
met gespierde vlaggen sluit
het de deuren van de huid
op wacht staat buiten de nacht

hol water fluit en lokt
in golven vervaard en hard
onder de straal aan zijn haar
de straal vant gegrendeld gezicht
in zijn gegrendeld gezicht ligt de mens

een kamer voor de eenzaamheid
een voorhof voor de duisternis
daartussen trilt op elke drempel
de wimpel van de heugenis

simbad de luchtman

nachtenlang bemediteerde hij (een schemermens)
 het woord schampscheut
 sinds het werd al langzamer laat
 met de maan haar bittere adem
 steeds blazend aan zijn slaap
 en koel koel boog de ochtend
 met haar zijden manieren
 voor de oververmoeide eindeloos

muziek maakt vreesachtig
 herinner je je liefde
 alleen voor getekende gevechten
 simbad een blauwkind gebracht had
 hij bij de eenzame katten
 het smeulde maar wat maar werd groter
 en met klaterende pezen verscheen het
 eens tussen tractors op een akker
 boeren en paarden knielden evenwel
 de grote grond wierp die om en
 sissende bloemen gingen hen begroeien

overal werd hij een wanhopige koning
 die torens en muren wegstromen hoorde
 in brood vond de beringde vingers
 van die die hij meesmuilend beminde
 op trams trok hij de aandacht
 omdat op zijn bevel men doorreed de stad uit
 greppels en heggen door de nacht
 in bellend in gefluister en scherven

door de kersverse gezonde wonden
 worden de werkelijke wonden
 daarom ging hij opgeblazen trillend
 het laatste jaar in boven loodsen
 lorrige huizen en paleizen zweven
 en aan zijn zolen zagen
 de vele late zomerse wandelaars verbaasd
 hoe laat het was maar verward
 maar a-symmetrisch
 en men weet niet en men weet niet weet niet
 wie werd geboren wie niet werd geboren
 gegeten en niet gegeten

men weet niet de
stoel staat thuis en de tafel
de haan kraait zijn doos vol de treurbes
wordt gewekt met hamerslagen taai water
wapperde aan de knuppel en klare taal
ojeenee
werd meegenomen de 7de dag simbad
zwom krachtig dwars door de zeebomen
dwars door de wijdvertakte wrakken
langs helderman en bruyvis
die zojuist zitten te nippen en overleggen
ver weg ver en ver weg en verder en verder verder weg
en weg

horror**voor z.h. gregorius VII**

savonds gaat heer horror uit
 (hij pienkt aan de ladies, hij pienkt aan de poem)
 waarom geeft het witte kappersruit
 heer horror niet de spiegels van een duit
 aan de ene zij de zee de 1 de dier
 aan de andre zij 1 kromme officier

heer horror weet niet wat hem overkamt
 de bleke tanden van de ouwer maan, hij is gekaart
 en daar tikt hij van de blanke schoppen
 twee vergulde negerkroppen
 en zijn keel is schroever van de aas
 hij bezingt de boorbaan van de muis

op een hoek bedekt hij met de kinderdoeken
 al de afgelapte bedelstoepen
 iemand komt hem roepen: eet u kaas?
 ja ik draag de korsten van een dwaas
 ja ik draag te korten van een maar
 koopbaar ben ik door mijn strooien haar

dan vliegt (foei) 1 negerschedel door het raam
 de tondeuze doezelt aan zijn naam
 horror rorror razer raar
 ik ben zwaar belegen waar
 in mijn zak de moederkoeken
 dragen strakgetrokken broeken
 1 en al is officier
 en mijn huid staat op een kier
 maar uit alles speelt een kruis
 horror rosser racer ruis
 horror jij komt niet meer thuis

lente-suite voor lilith

introdunctie:

als babies zijn de dichters niet genezen
van een eenzaam zoekend achterhoofd
velen hebben liefde uitgedoofd
om in duisternis haar licht te lezen

in duisternis is ieder even slecht
de buidel tederheid is spoedig leeg
alleen wat dichters brengen het te weeg
uit poelen worden lelies opgedregd

kappers slaggers beterpraters
alles wat begraven is
godvergeten dovenetels laat es
aan uw zwarte vlekken merken dat het niet te laat is

wie wil stralen die moet branden
blijven branden als hij liefde meent
om in licht haar duisternis op handen
te dragen voor de hele goegemeent

1

o-o-oh
zo god van slanke lavendel te zien
en de beek koert naar de keel
en de keel is van de anemonen
is van de zee de monen zingende bovengekomen

kleine dokter jij drinkende huid van bezien
zie een mond met de torens luiden de tong
een wier van geluid de libbelen tillende klei

en jij
wassen jij klein en vingers in de la in de ven
lavendel in de lente love lied
laat zij geuren
pagodegeuren
lavendelgoden
geuren

2

geleerden zeggen dat mijn liefde beffen moet dragen
 hoge stoelen tussen de tanden moet zetten
 zal zij zijn
 de - kleine - lachende - versierde - vitrine - lilith?
 de kleinegichelversierdevitrinelilith?

muzieken moet men in bed zoou zachtjes opzetten
 een fluwelen mecaniekje een fluwelen liedje
 maar lieve
 daar torrelt de trom de trom de trom
 en bast een vracht van hangnaar klappert haar licht
 haar blazend licht

en ik en ik ik ben ik jaag niet naar de letter
 luister ik jaag niet naar de letter maar ik luister
 daar blaast haar licht een stoeiende tuba in de zoen
 ik ademhaal ik jaag het hippende licht
 knip knip
 en overal overal stroomt stroomt mijn oog:
 rivier van fotografie

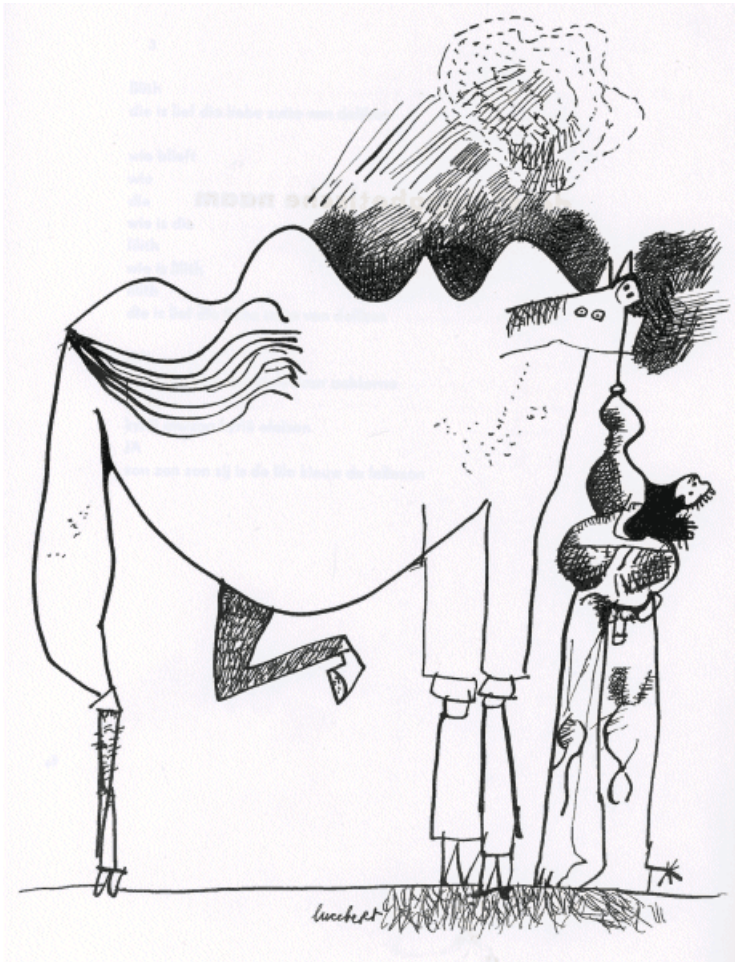
3

lilith
die is lief die liebe suite van delibes

wie blijft
wie
die
wie is die
lilith
wie is lilith
lilith
die is lief die liebe suite van delibes

HA
daar dragen de orgels haar achterna
ka ka
kyrië eleison kyrië eleison
JA
zon zon zon zij is de lila kieuw de leliezon

de analphabetische naam

[de schoonheid van een meisje]

de schoonheid van een meisje
of de kracht van water en aarde
zo onopvallend mogelijk beschrijven
dat doen de zwanen

maar ik spel van de naam a
en van de namen a z
de analphabetische naam

daarom mij mag men in een lichaam
niet doen verdwijnen
dat vermogen de engelen
met hun ijlere stemmen

maar mij het is blijkbaar is wanhopig
zo woordenloos geboren slechts
in een stem te sterven

[ik tracht op poëtische wijze]

ik tracht op poëtische wijze
 dat wil zeggen
 eenvouds verlichte waters
 de ruimte van het volledig leven
 tot uitdrukking te brengen

ware ik geen mens geweest
 gelijk aan menigte mensen
 maar ware ik die ik was
 de stenen of vloeibare engel
 geboorte en ontbinding hadden mij niet aangeraakt
 de weg van verlatenheid naar gemeenschap
 de stenen stenen dieren dieren vogels vogels weg
 zou niet zo bevuild zijn
 als dat nu te zien is aan mijn gedichten
 die momentopnamen zijn van die weg

in deze tijd heeft wat men altijd noemde
 schoonheid schoonheid haar gezicht verbrand
 zij troost niet meer de mensen
 zij troost de larven de reptielen de ratten
 maar de mens verschrikt zij
 en treft hem met het beseft
 een broodkruimel te zijn op de rok van het universum

niet meer alleen het kwade
 de doodsteek maakt ons opstandig of deemoedig
 maar ook het goede
 de omarming laat ons wanhopig aan de ruimte
 morrelen

ik heb daarom de taal
 in haar schoonheid opgezocht
 hoorde daar dat zij niet meer menselijks had
 dan de spraakgebreken van de schaduw
 dan die van het oorverdovend zonlicht

[wij zijn gezichten]

wij zijn gezichten
wij hebben het licht gestolen
van de hoogbrandende ogen
of gestolen van de rode bodem

ik ben
veel vuur
veel golven van vuur
vissen die stil zijn als het gezicht dat
alleen is
ik ben
veel van steen en vaag als
vissen in watervallen
ik ben alleen alleen beenlicht en
steendood

wij zijn gezichten
open en rood zijn wij
licht
zijn wij
open
wij zijn
ontplofbaar

ik weet niet wat
steen werd
ik weet wel wat
dood is

dood is ik word
ik word recht weer
ik word geroofd en ben weer
echt licht

[nu na twee volle ogen vlammen]

nu na twee volle ogen vlammen
 spreken dag en nacht de arme stenen
 als een bitter mes kan snijden
 goedmoedige zoetwaterhommel
 en een tong papier met tekens
 die een taal van woorden waren
 waar de zwijgzaamheid zich prijs gaf

zachte liefde in haar kooien
 rose crème als karkassen
 heeft harde trappen uitgedacht
 en ik was daarbij

boven murmelen de vlammen
 in klamme mantels
 ik was bang en bang en brandend
 gleden ogen naar beneden
 twee van voren een van achter
 keken mij strak aan

het was een paard
 het werden dalen
 het werden bergen
 ik was daarbij
 het waren sterren
 de sterren spreken beter
 maar laat mij nog praten
 laat mij nog stamelen

niemand is gezonden
 woorden te wegen en te bezien
 men strompelt vrijwillig
 van letter naar letter
 roept oe en a
 in de schaduw der schaamte
 de lichamelijke taal
 maakt licht ons en schande
 gaat sprakeloos schuil

de welbespraakte slaap

[bed in mijn hand]

bed in mijn hand
 bed in mijn oor
 bed in mijn hersenen
 met ogen
 met ogen
 en oren en vleugels
 en oren vleugels zonder glimlach

zwart wordt wakker
 ik word wakker
 als een tandeloze mist lig ik
 zinken vol licht
 en open de radio en
 men komt mij stemmen brengen
 opdat ik staan zal en zeggen
 er ligt licht in mij
 ik ben bitter
 maar ik ben wit

goed

goed men begeeft zich en 1 langzaam gaan licht en nacht hoog en
 laag 2 men zingen hoort en trillen in met passen versnelde
 kolommen steenworpen als wormen in de blauwe ademhalende
 vlucht hoog en laag ja en neer en neer en nog eenmaal komt de
 natuur ons ie wie wa zo hammen tegemoet drijf en draf palm
 klem en ram dat het breken kan 3 1 kilo jammerpap kamschoon
 nietwaar wel
 goed

taal die in wormen spuwt
 taal zonder maag
 maar met kragen om
 taal die jee en na naait
 op levenslange wangen en lippen
 ik ben een taal
 die als water wegzweemt naar een tuil
 lucht

men zei en
 men heeft mij gemaakt en
 men heeft gezegd:

voor 3 doden krijg je een gezicht. Ik zei: nee een
 onbeschilderd gezicht wil ik niet dat is mij te grijs.
 Goed dan leggen we er een dubbeltje op. Er is nog groen
 nog geel wat paars. Geen rood. Ik vroeg. Zeg wat denk je
 wel, rood, rood ben je gek geworden. Ja, Antwoorde ik.
 Dat hadden we wel gedacht. Er komt een leger.
 Zo plotseling? Er komt een vleespret. Maak je niet druk
 er komen er negen. Dan ben ik te laat. Voor wat.
 Mr W. Pijn. Pardon DE Pijn W de pijn. Drank. Drof
 dorsten we.
 Piestoolsaakraansmen? Om ons te bevrij.
 Den mens en het meisje waste het water opdat zij zwemmen zouden
 waar het water was als een vloek of als eden voor de
 trechter die ossegoed vloeiend rechtspreekt

aetherwende

het is nu precies 3 minuten over negen, wij verbinden u
 met de frisse lucht, zij zal vanavond voor u zingen:
 de dood is maar 2 maal alleen: muziek van mamma
 woorden van pappa:

in de ogen ingekuild
 loopt uit het licht
 de ervaring een graf een grot
 van vlees en bloed
 omdat de mens altijd wenst
 warm te zijn in zijn ijs
 omdat ik zei
 doordat het hoofd dood is
 moordt men de buik
 wie de buik moordt
 wordt het hoofd geboren
 het hoofd wordt geboren
 als een vuistslag tussen maanvissen
 hing schaamte de schemering uit
 huilt het kind
 gaat niet uit en

ik en de wereld wij zijn koud licht
als geslachte stenen
alleen vliegt
en tussen de onzen
ongekust mijn dikke
de 26 jaar jonge dood
en gaat niet in

[ik ben met de man en de macht]

ik ben met de man en de macht
die een karkas hakken in de blinde muur
met de ogen dicht

ik ben in de wind
de wind die mij stukslaat
als bliksem pygmeeënstammen
in de zwarte wereld
omringd door mijn kille
ijswitte machine van gezichtsindrukken

ik ben door de kunst
klam voorhoofd in de lucht en
als een nerveuze zeester
er is kunst

ik tril
mijn omzichtige naaktopnamen
in de zomer zijn pagehaar
arm en bang

arm en angstig
sluipen de holle golven
die een schuwe schelp bergen en
dat is een oor

draven de bejaarde wolken
die nog nestharen dauwdroppels torsen en
dat is een oog

dit trilt
een lichaam vol lispelende wielen
op een slippende weg tussen trappen
dit trilt

dit is kunst
koud en dorstig te verdampen
te verstenen van honger en hitte

dat is een oog
dit is een oor
trilt en er is
kunst

[eten]

eten

zoals vroeger toen
 mijn mond nog een klein bed
 met warme poeder opgemaakt hier en daar
 nog niet toesprak

later gesloten als een wonderbus
 lachte een dame maar
 dat betekent mijn gezicht moet gaan jagen
 achter een ondergedoken deken vel achtervolgde ruimte
 in de luchtfabriek feitsterren taartstenen
   op jeware met een dungevoelige streep
 vore
   van een wartaal over de schoorsteel
 vore goed zichtbaar
 gauw verdacht
 het verdachte woord dat mij op de hiel
 als een stomdronken tong voor mij knielt
 spuwt
 een te dure zoen
 als alle kussen
 onwederoud
 ontzagwekkend geleerd

toen toen ook
 kwam de poppensnellerschij
 uit ui
 tu
 it
 au

scheurde uit mijn voorhoofdrempele
 torens tabellen
 bij kattebellen af
 (een pauwkind ingepeperde vlinder)
 ja
 vaak af
 vaak opgemaakt
 heel veel stapel
 en kogelrond snakkend

en in mijn mond als eten

[als het komt]

als het komt
 laat vader dan een foto maken
 van die kleine machine
 die straks schaken leert of breien

jawel jawel
 meer en meer in scherven geschoten
 vruchtwater
 een pijn
 als een zorgvuldig afgebroken muur
 omdat ze een bontmantel nabootste toen ze helemaal naakt was
 en haast openbrak als een onder de voet gelopen brisantbom op
 kerstmis toen ik de nieuwsdienst gloeiend opsloeg en aan
 godverdomme zei ik er is god beter weer oorlog meer haarwater
 kiplekker ei onweer we betraden een zaadhandel breeduit daar de
 dag aanbrak aan een opgeheven zakmes
 5 uur
 meer mis
 meer pijn
 meer medelijden
 meer medelijden op een stoel
 of in die stilstand van de nageboorte
 waar heel de wereld niet uit wijs wordt
 een stenen snoepende salamander
 tussen de bijbenen

een gebluste ster
 terwijl het nadert

[toen wij met een witte motor vlees sneden]

toen wij met een witte motor vlees sneden
werd ik zelf geboren
geboren als een plas
zich uitslaat slaat het hart
een plas adem
een meer woorden
na parijs en rome
na af en aanwezigheden
loei en kef ik
lucbert

[er is ik en er is]

er is ik en er is
daarin een naam
de lucht verstaat men
maar de mens niet

en er stemmen zeggen
ons is een straat je hebt
een paar voeten vliegen
maar een is alleen

wel mijn weg ik op
en mijn mij ontmoet ik
wij komen bijeen
groet mij groet mij en
wij zijn weg

wij zijn leeg
er laait geen taal
maar donker licht er vaart
dat nog talloos is
dat nog taalloos praat
mij versta ik niet

er is ik en er is
daarin een er
de lucht verstaat men
maar de mens niet

[in de hitte]

in de hitte
 er kwam een gescheurde officier
 wat water halen voor zijn kleine maagre
 doodvermoeide wonde
 maar wij waren in een zaal
 vol slechte remmen en rijpe
 vlammen met een oorvol as
 en ik zei
 als het wintert wil ik je wonde wel bevrozen
 met een mond spooksel
 maar nu verdampen de stenen
 en nu vervliegen de lippen
 in een geervliet van hijgen

hij schudde het hoofd
 als een roofdier in een kraag van zand
 boven op onze ogen
 stapelde hij zijn klauwen en
 wegaan jezusmeters hoog
 hij kraaide
 een regiment van littekens lag op ons gezicht
 in rode tenten in loopgraven
 hoogwit op ons voorhoofd
 nu is het winter zei hij
 nu ben ik een ijzeren duif
 nu kan ik vliegen met messen en krissen als veren
 hoor maar ik rinkel en ik
 kir ik kir ook

hij rinkelde en rimpelde als een mank vliegwiel
 ik nam zijn aangeschoten wiek
 luister zei ik wij willen weten waar de valse
 voorwendselel vandaan komen

hij knikte
 het is een ei eerst zei hij
 dan is het een gaatje in het aangezicht
 ik heb ze in mijn lange leven zien doodbloeden
 leegstromen als vechtende veeverkopers
 geen heeft een ster
 wees gerust geen geeft een streep

die avond kouder en kouder
wij mompelden in het donker
zagen op de plek waar eens een zaal
zijn brede borsten spiegelde
een doffe trommel vol bloed
vleugels sloegen daarop
kirrende marsmuziek

[er is alles in de wereld het is alles]

er is alles in de wereld het is alles
de dolle hondenglimlach van de honger
de heksenangsten van de pijn en
de grote gier en zucht de grote
oude zware nachtegale
het is alles in de wereld er is alles

allen die zonder licht leven
de in ijzeren longen gevangen libellen
hebben van hard stenen horloges
de kracht en de snelheid

binnen het gebroken papier van de macht
gaapt onder de verdwaalde kogel van de vrede
gaapt voor de kortzichtige kogel van de oorlog
de leeggestolen schedel
de erosie

er is alles in de wereld het is alles
arm en smal en langzaam geboren
slaapwandelaars in een koud circus alles
is in de wereld het is alles
slaap

[dit is mijn poppenpak]

dit is mijn poppenpak
ik kijk gekromd

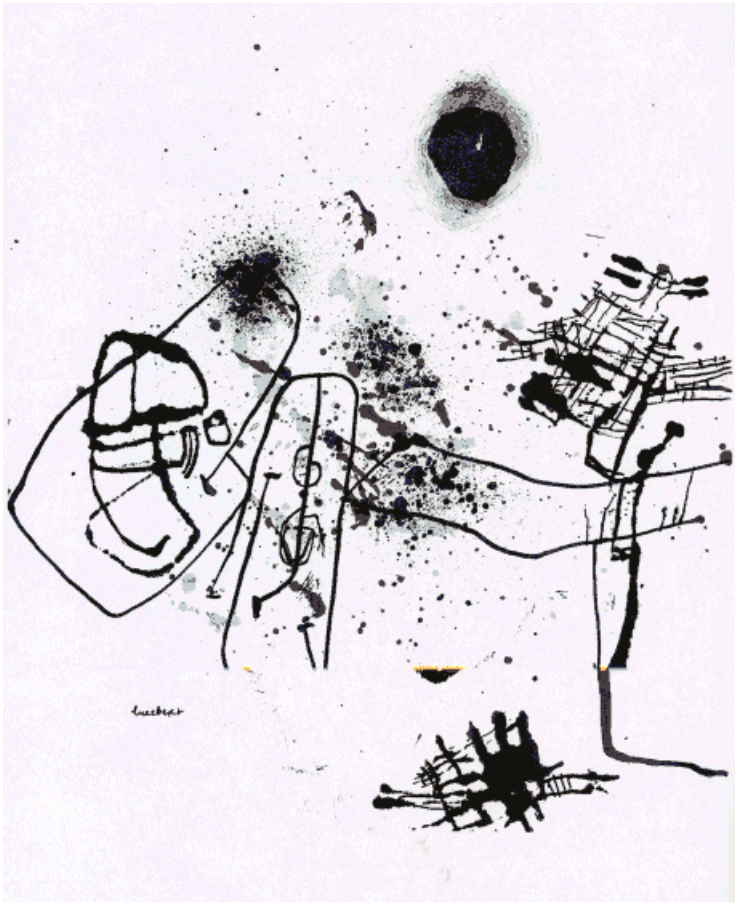
deze nerveuze leeggepompte mond
waarin de worm zich kronkelt
zich opheft als het doodshoofd
dat iets vergeten heeft en denkt
denkt kijkend op
de poort van de geboorte

geen huis
geen steen

helemaal stem

de getekende naam

[ik draai een kleine revolutie af]

ik draai een kleine revolutie af
ik draai een kleine mooie revolutie af
ik ben niet langer van land
ik ben weer water
ik draag schuimende koppen op mijn hoofd
ik draag schietende schimmen in mijn hoofd
op mijn rug rust een zeemeermin
op mijn rug rust de wind
de wind en de zeemeermin zingen
de schuimende koppen ruisen
de schietende schimmen vallen

ik draai een kleine mooie ritselende revolutie af
en ik val en ik ruis en ik zing

de kleine wind

ongezien als een naakte vrouw in blauw zand
kust het de vloeibare schepen
en achtervolgt een fietser
met zijn blanke spiegel

de grote wind

de wind wiegt op zijn 4 zilv'ren heupen
in de vroege nanacht
de wind blaast tussen zijn 4 gouden tanden
in de vroege naochtend
de wind klapt in zijn 4 koude handen
in de vroege vooravond
de wind gaat op zijn 4 verticale voeten
in de late naavond

[de tabak vormt met de ringvinger zijn lippen]

de tabak vormt met de ringvinger zijn lippen
 de tabak maakt een ring van lippen
 de tabak maakt een ring van lucht
 de blauwe lucht is omringd met roodblauwe lippen

de tabak heeft een te wijde jas aan
 de tabak kan in zijn te wijde jas rondrijden
 hij rijdt op een gekromde pijp
 een recht gezicht rijdt mee

de gekromde pijp rijdt in de geopende lippen
 het rechte gezicht rijdt in de omringende lucht
 de tabak is hun gids
 hij wijst de hoge blauwe lucht aan
 hij prijst de paarse lage lippen
 beide zijn blij

het gezicht en de pijp zingen
 de rode lippen dansen om de blauwe lucht
 en de tabak zacht
 geurt en lacht

arp

tegen de polsslag van het steen
klopt de gedachte van de hand
ritselt de rokzoom van trottoirs
ademen rotsen over mij heen
staat de oxyde der zee
op de brandbreekbare ogen der aarde

dwars door mijn mond door
breekt het harde gat van gebaar
en mijn stem wenkt
stilte galoppeer maar
geen gewicht dat meer denkt

zo
ben ik tot over mijn oren verloofd met het licht
het licht koopt mij op
loopt op mijn tred mijn hals mijn haar
een mars van mens
de echte mens die wenst

stilte galoppeer maar
door de verstilte galoppade

brancusi

robuste bal als een buste
kussen als glazen kogels
obelisken als vliegende vissen
vage vogels als kussen

wufte vleugels
spelen met gewichtige stenen
een spel van stem en stilte

zwanen als besneeuwde tempels
kussen als beschaduwde poorten
drempels tussen lucht en aarde
schuwe zwanen als kussen

moore

het is de aarde die drijft en rolt door de mensen
het is de lucht die zucht en blaast door de mensen
de mensen liggen traag als aarde
de mensen staan verheven als lucht
uit de moederborst groeit de zoon
uit het vaderhoofd bloeit de dochter
als rivieren en oevers vochtig en droog is hun huid
als straten en kanalen staren zij in de ruimte
hun huis is hun adem
hun gebaren zijn tuinen
zij gaan schuil
en zij zijn vrij

het is de aarde die drijft en rolt
het is de lucht die zucht en blaast
door de mensen

langeweg

dit is een oude benauwde wereld
tot in mijn keel genageld
zit ik onwrikbaar in de machine
de machine die mij meemaakt

als katten in muizen
schrikken springend mijn ogen
maar de ruimte houdt mij in haar hol
ik ben als een boom in een berg

.....

alleen een stippellijn stippellijn
stippellijn is kind

rousseau le douanier

parijs is twee meter hoger dan mexico
parijs is een grijs zeil
mexico een bonte boot

wij gaan als slangen varen
de familie gaat varen
de moeder draagt een ei
de vader torst een tak

het kind staat en is
de starende maan

miró

de krul vermenigvuldigt zich
de krul vermenigvuldigt zich zeer snel
heeft nog geen weet van geboorteregeling
de krul is onbewust

de ster de ster is een andere ster
zij vertrekt voortdurend
zij reist geregeld naar haar eigen licht
de ster is de ster ver

helder echter is de zwarte vlek
zij is een onzichtbaar meisje
zij wordt geboren als hij sterft

klee

in het verheugde venster geuren de gekleurde vruchten van de dingen
in rust geuren de huid het hart geuren de ogen en mond
het hart kust zijn venster
de huid ontsluit zich
de ogen kijken naar buiten
waar de mond wuift naar boven
overal bloeien de mensen wuivende bloemen geurige huizen
zij evenaren de aarde
zij vliegen in ronde en gebogen vruchten door het hoge hoofd van de lucht
zuchten als de huivrende watervallen zij zingen
in spiegelgladde cirkels
zo ontwikkelen zij de wereld:

de brandende draad van de geurende aarde loopt langs het gekleurde raam van de mensen